

O b a n i ž š í s o u d y stanovily v nesporném řízení povinnost manželského otce k placení výživného zletilému dítěti. N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení obou nižších soudů i s předchozím řízením, odmítl žádost o úpravu výživného a odkázal žadatele na pořad práva.

D ů v o d y :

Podle spisů stal se žadatel již dne 11. března 1929 zletilým. Svěprávné, byť dosud k vlastní výživě neschopné děti, nejsou podle § 21 obč. zák. pod zvláštní ochranou zákona, u nich nedopadají podmínky, za kterých zákon předpokládá vyživovací povinnost rodičů jako pravidlo, a není zákonného ustanovení, že by o jejich nárocích na výživu mělo být rozhodováno v nesporném řízení. Jest tedy vyživovací nároky zletilých dětí uplatňovati vždy pořadem práva, jak to bylo vysloveno plenissimárním rozhodnutím nejvyššího dvoru soudního ve Vídni ze dne 19. října 1915 č. j. Pres. 365/15, zapsaným do knihy judikátů pod čís. 237, přístupným v úřední sbírce (Nowak) pod čís. 1664, s kterýmžto rozhodnutím tento nejvyšší soud plně souhlasí.

Čís. 9690.

V jednom vyhotovení podaný bezobsažný »odpor« proti směnečnému platebnímu rozkazu jest odmítnouti. Postup podle §§ 84 a 85 c. ř. s. není tu přípustný. Stalo-li se tak přece a pojednáno věcně o odporu, nelze se v odvolacím řízení k těmto závadám vraceti, nebyly-li v odvolacím řízení vytknuty.

(Rozh. ze dne 27. února 1930, Rv II 87/30.)

Proti směnečnému platebnímu příkazu podali žalovaní v jednom vyhotovení odpor, aniž v něm uvedli námítky proti směnečnému platebnímu příkazu. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e ustanovil na jeho základě ústní líčení a ponechal směnečný platební příkaz v platnosti. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Není správným názor dovolatelů, že prvý soud měl vrátiti k opravě formálních vad »odpor« proti směnečnému platebnímu rozkazu nebo dovolatele za tím účelem předvolati k soudu. Podání žalovaných nebylo »námítkami« ve smyslu § 557 c. ř. s. ani obsahem ani formou, nýbrž prostým, jednoduše podaným a bezobsažným odporem, jaký se podává v řízení upomínacím. Nebyly v něm vůbec uvedeny námítky ani skutkový a důkazní přednes ani věcný návrh, nýbrž prostě uvedeno, že se podává proti platebnímu rozkazu odpor. Toto podání měl prvý soud

odmítnouti jako prostředek ve směnečném řízení nepřípustný a nesměl umožniti jeho vrácení, by dovolatelé po uplynutí třídní lhůty k námitkám ve formě pouhé opravy odporu mohly přednésti opožděně skutečné námitky. Nešlo tu jen o formální vadu řízení, nýbrž o materiální nedostatek, který nebylo lze opravou napravit. Soudce neměl tedy nařizovati ani rok k onomu »odporu«. Proti obsílce neměly však strany samostatného opravného prostředku (§ 130 c. ř. s.), takže si mohly stěžovat teprve proti rozsudku vydanému při prvním ústním jednání a navrhnouti správné vyřízení odporu u soudu odvolacího. To žalobce neučinil. Žalovaní podali sice proti rozsudku odvolání, vytýkali však neprávem, že jim mělo býti podání vráceno k opravě nebo že měly býti předvoláni, ale ani oni nenavrhli odmítnutí odporu pro nepřípustnost. Proto odvolací soud nemohl změnit usnesení prvního soudu, kterým byl nařizen rok o odporu a musel rozhodnouti o odvolání, a obírat se jeho důvody. Dovolatelé se mylně domnívají, že odpor měl býti vrácen k opravě a oni předvoláni za tím účelem proto, že jsou práva neznalí a že v místě soudu nebydlí dva advokáti. V postupu odvolacího soudu nelze shledati zmatečnost. Postup prvního soudu nebyl sice správný, ale postupem tím nebyla dovolatelům odňata možnost projednávati, nýbrž způsobili si sami nedostatkem svého podání, že zmeškali námitky. Rovněž tu není vadnosti odvolacího řízení ve smyslu § 503 č. 2 c. ř. s. z důvodu, že odvolací soud neodstranil závadný postup prvního soudu. Odvolací soud nemohl odmítnouti odpor, ano to nebylo navrženo. Vada řízení u prvního soudu není taková, by bránila důkladnému vyšetření nebo správnému rozsouzení rozepře. Vždyť tu rozepře následkem nepodání námitek vlastně ani nebylo.

Čís. 9691.

K vydobytí peněžité pohledávky proti manželce nemůže manžel vésti exekuci na vzájemnou pohledávku manželčinu na výživné.

(Rozh. ze dne 28. února 1930, R I 1013/29.)

K vydobytí útratové pohledávky proti své manželce navrhl manžel povolení exekuce zabavením a příkázáním k vybrání pohledávky, příslušející dlužnici proti němu (vymáhajícímu věřiteli) na placení výživného. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle spisů má vymáhající věřitel proti dlužnici na základě pravoplatných rozsudků a usnesení pohledávky na útratách 5992 Kč, dlužnice pak má proti vymáhajícímu věřiteli na základě soudního smíru pohledávku na výživném 400 Kč měsíčně. Z vývodů dovolacího rekursu lze